

A PEU
DE CARRER

JOAN
Barril

Muntanyes a hores convingudes

Si li demanem a un nen que dibuixi una muntanya és molt probable que traci unes línies més o menys còniques, de perfils diàfans i amb una vista dilatada sobre els quatre horitzons. Això pel que fa a les muntanyes, diguem-ne, convencionals. Hi ha altres pics, més angulosos i verticals, alguns són cims nevats amb els vessants adornats per brillants rius glaçats. Però la majoria de les nostres muntanyes són clares. I en aquest país nostre tan aficionat a les ascensions tothom té la seva muntanya.

Devia tenir uns 6 anys quan em vaig trobar en plena pujada a la que des d'aleshores s'ha convertit en la meua muntanya màgica. No té la bellesa piramidal del Matterhorn, ni la sinistra paret de l'Eiger. La meua muntanya sobrepasa en pocs metres els mil i està a l'extrem nord del parc natural de Sant Llorenç de Munt i l'Obac. Es tracta del Montcau, un con suau de pedra aglomerada cobert de tant en tant

per boixos i per savines. El Montcau és la muntanya universal que ens ofereix el consol del relleu i de la solidesa del paisatge.

Límits al camp

► Al Montcau s'hi accedeix a partir d'una pista asfaltada que surt del coll d'Estenalles. Deixa la comarca del Vallès Occidental a l'esquena i s'acosta a tres poblets del Bages que llueixen un curiós sobrenom: Talamanca, Mura i Rocafort, tres pobles de mala mort. Al petit poble de Mura, el restaurant Cal Carter –prodigiosos cigrons– em fa una suculent confidència. Pel que es veu corre el rumor que la Diputació de Barcelona, administradora del parc, està estudiant la possibilitat de tancar l'accés al Montcau.

També al seu dia es va apuntar la possibilitat de clausurar el petit restaurant annex a la Mola. Algú amb bon criteri va advertir que una ermita deshabitada podia ser pastura dels saquejadors, que n'hi ha. Però no és

► Una panoràmica del parc natural de Sant Llorenç de Munt i l'Obac (Vallès Occidental).

L'ecologisme pot convertir el plaer del món en una maledicció fràgil

aquest el cas del Montcau, ja que al cim no hi ha absolutament res. Els de Cal Carter no es poden creure el que els expliquen. ¿Com és possible que s'intentin posar límits al camp?

¿De quina manera es pot tancar el perímetre d'una muntanya? ¿S'establirien cadenats i tanques i s'obrien a hores convingudes? I, sobretot, ¿per què aquesta curiosa maniobra d'aïllament muntanyenc? Els de Can Correu diuen: «Deu ser perquè les muntanyes es desgasten». Els homes són sempre suspicaces davant d'altres homes. Del que es tracta és de defensar el món dels passos humans, probablement perquè n'hi ha massa.

La muntanya del Montcau quedaria d'aquesta manera com un pinacle amable i immaculat. L'ecologisme fonamentalista pot convertir el plaer del món en una maledicció fràgil. Ja veurem què es pot fer amb la vida silvestre. Podríem posar-la entre reixes. I en aquest punt, en l'alegria i la bellesa del que és visible, la burocràcia sempre estarà disposada al que és invisible. ≡

apiedecalle@elperiodico.com

INSTAL·LACIÓ DE 20 NIUS ARTIFICIALS

Els ratpenats busquen casa

► Els quiròpters, que s'alimenten de mosquits, estan en regressió a BCN

ANTONIO MADRIDEJOS
BARCELONA

Els ratpenats no ho tenen fàcil per criar a Barcelona, on cada vegada es fan més omnipresents els edificis d'arestes rectes i poques cavitats, i per aquest motiu l'única manera d'incentivar el creixement de les poblacions és donar-los un cop de mà en forma de nius artificials. I això és el que ahir van fer uns tècnics en quatre parcs de la ciutat: van col·locar una vintena de caixes de formigó per veure si els quiròpters urbans s'hi instal·len i poden viure amb tranquil·litat. «Tenir ratpenats no és només un símptoma de bona salut ambiental, sinó que ens ajuden perquè són grans menjadors de mosquits i altres insectes», explica l'especialista Sergi García, de l'associació Galanthus.

Els primers nius es van col·locar al parc del Guinardó. El lloc escollit va ser una zona ben assolada i totalment forestal, malgrat que situada tot just a 200 metres en línia recta del casc urbà. Amb l'ajuda d'una gran escala, un tècnic els va penjar en pins a una alçada d'uns quatre metres i en llocs poc transitats

► Un tècnic penja un niu per a ratpenats, fabricat en formigó, en un pi del parc del Guinardó.

per evitar el temut vandalisme. Des d'allà, quan es faci de nit, se suposa que els ratpenats sortiran de cacera i tornaran per descansar quan surti el sol. A Barcelona habiten de forma natural cinc espècies de ratpenats. «Encara que no estan en perill d'extinció, ni de bon tros, sí que estan en regressió i estan protegides», afegeix García.

TAMBÉ EN ALTRES MUNICIPIS // El programa, impulsat per l'Ajuntament de Barcelona, compta amb un pressupost de 1.000 euros, «que és el que costen les caixes especials, de fabri-

ció alemanya», insisteix García. Després del Guinardó, els tècnics van col·locar més nius als parcs de la Creueta del Coll, de l'Oreneta i Montjuïc, sempre a una altura d'uns quatre metres de terra. El programa, que també s'ha desenvolupat a Viladecans, Blanes i l'Hospitalet, entre altres municipis, compta amb la participació del Museu de Granollers.

Els nius, que tenen una forma cilíndrica, semblen petits (40 centímetres d'alçada), però a dins hi poden arribar a viure fins a 30 ratpenats entre femelles gregàries i cries

(els mascles són més solitaris). Estan pintats de color negre per afavorir d'aquesta manera l'acumulació de la calor, i disposen al seu interior d'unes rugositats perquè els mamífers alats s'hi puguin penjar. Les caixes tenen una obertura molt petita per impedir l'entrada d'aus i possibles depredadors.

A Barcelona, les espècies més ubíquies són de mida petita i pertanyen al gènere *Pipistrellus*. «És bastant fàcil observar-los a la nit al costat de fanals, on s'atipen de mosquits», diu el biòleg de Galanthus. També s'alimenten de les erugues de la processonària.

Els sondejos previs de l'associació han detectat nuclis de ratpenats en zones verdes bastant properes, com el parc Güell, la Creueta del Coll i el Turó de la Peira. La instal·lació d'aquests nius també permetrà als especialistes fer estudis sobre l'evolució de les colònies. «D'aquí uns mesos tornarem a veure si han ocupat els nius», acaba dient Lúcia Freixas, especialista del Museu de Granollers. ≡

A L'HOSPITALET I AL BAIX LLOBREGAT AL SEU COSTAT DES DE FA 300 ANYS

SERVEIS FUNERARIS INTEGRALS
TANATORIS - CREMATORIS - CEMENTIRIS

TANATORIS:	CEMENTIRIS:
<ul style="list-style-type: none"> • L'Hospitalet de LL. • Sant Boi Baix LL. • Sant Just Baix LL. • Castelldefels - Gavà - Viladecans • Sant Vicenç dels Horts • Corbera de LL. • Vallirana • Palafolls • El Prat de LL. 	<ul style="list-style-type: none"> • C.C. Roques Blanques • Sant Just Desvern • Corbera de LL. • Cervelló • Sant Vicenç dels Horts • El Prat de LL.
CREMATORIS:	
<ul style="list-style-type: none"> • C.C. Roques Blanques • L'Hospitalet de LL. 	

Amb una única TRUCADA ens ocupem de tot 902 230 238

BARCELONA RONDA DE DALT - L'HOSPITALET - BAIX LLOBREGAT - PENEDÈS - GARRAF - ALT EMPORDÀ
www.servisfunerarisintegrals.com